

vi alle nære, vilde gaa ind paa det Forslag, der foreligger. Jeg maa bede erindret, hvorledes denne Sag er kommen frem. Regjeringen forelagde i Begyndelsen af Samlingen en Række Lovforslag om Lønningsforbedring for samtlige Embedsmænd, og da det længere hen i Samlingen viste sig, at disse Love neppe vilde blive gennemførte, forelagde Regjeringen i den Overbevisning, at Embedsmændene trænge til en højere Løn for deres Arbejde, og at det er en Trang, man ikke kan udsætte ad Nare, men som maa fyldestgøres saa snart som muligt, det nærværende Lovforslag om en midlertidig Lønningsforbedring. Der er talt Afskilligt om den Position, Landstinget indtog, da dette Lovforslag kom her over. Regjeringens Forudsætning om, at begge Nøgtdagens Afdelinger skulde være enige i at erkjende, at en almindelig Lønningsforbedring er nødvendig, briste de jo fuldstændig i Folkethinget, og det er den Bemærkning, jeg vil gjøre: Jeg opfattede da Landstingets Stilling saaledes, at man gik ned til de 4,400 Kr. — for at tale ganske kort —, med den Tanke derved at fastslaa, at begge Nøgtdagens Afdelinger skulde være enige om indtil videre, saalænge Lovene om Lønningsforbedring ikke vare vedtagne, at blive omtrent ved det hidtil Bestaaende. Det synes at være et ganske naturligt og billigt Forlangende af Landstinget, naar det resonerer som saa: Der foreligger Love om Lønningsforbedring, Regjeringen har forelagt en Lov om midlertidig Lønningsforbedring, indtil disse Love kunne blive færdige; det vil nu Folkethinget ikke gaa ind paa, lad os saa blive staaende ved det, vi hidtil have havt, saa fter Ingen Uret, men der er heller ikke Nogen, der faar Lønningsforbedring, ganske vist. Det er det, Folkethinget har forkastet, nemlig denne Opfordring fra Landstingets Side om at bevare det hidtil Bestaaende og ikke gjøre Uret mod nogen Embedsmænd ved at fratage ham Noget, han nu har havt i en Række af 5 Aar. Naar Folkethinget saa aldeles umotiveret resonerer saaledes: Naar Embedsmændene have ikke over 2,500 Kr., skulle de have et Tillæg, men alle de, der have over 2,500 Kr., skulle ikke have Noget, saa kalder jeg det en Fremgangsmaade, som det forekommer mig, at Landstinget paa ingen Maade kan sanctionere. Vi maa erindre, at det, vi nu forhandle her, er Forspillet til Behandling af Lovene om Lønningsforbedring. Ved at sige: Enhver, der har 2,500 Kr., har Nok og behøver ikke Mere, har er godt stillet, har Folkethinget givet en Ankyndning af sin Stilling til de fremtidige Lønningslove, og vil Landstinget acceptere det, er hele vor Magt brudt i Henseende til Spørgsmaalet om de fremtidige Lønningsforbedringer. Det kan være meget tungt for de vedkommende Menneker, og man kan have Hjerte for dem alle, men der er andre Hensyn for en Representation, som ikke bør lægges til Side ved Overveielser af saadanne

Spørgsmaal. Gaar Landstinget denne Gang ind paa de 2,500 Kr., saa gad jeg nok se, hvorledes dets Stilling vil være ved Behandlingen af de fremtidige Love og Lønningsforbedring.

Udsig: Naar jeg har begjæret Ordet, er det ikke for nærmere at disputere med den høitærede Conseilspræsident om, hvorvidt min Betegnelse af det hidtil bestaaende Dyrtidstillæg som traditionel var mere eller mindre korrekt. I Hovedsagen tror jeg dog, at den vel lader sig forsvare; men jeg tilstaa, at jeg havde haabet, at den høitærede Minister vilde have besvaret det af mig til ham rettede Spørgsmaal noget mere tydeligt, end det i det Mindste forekom mig, at hans Uttringer vare. Jeg tillod mig at rette det Spørgsmaal til ham, hvilken af de foreslaaede Andringer han for sit Vedkommende vilde anbefale os at slutte os til. Den høitærede Finantsminister svarede derpaa, at han ikke vilde fraraade os at stemme for det Forslag, som er stillet af 3 ærede Landstingsmedlemmer. Jeg tilstaa, at for mig er dette Svar ikke aldeles fyldestgørende. Jeg ønskede i denne Sag, som jeg tillod mig tidligere at udtale, ligesom at følge den Veie, som af Regjeringen anvises os, og jeg tror, at man havde en vis Fryt til at vente, at den høie Regjering ikke vilde undbrage os sin Anbefaling i den Henseende, ikke vilde undbrage sig fra at sige os, hvilken Veie den ønskede vi skulde følge, saa meget mindre som det forekom mig, at Landstinget hidtil har vist, at det er villigt til at følge Regjeringen, saasnart den udtaler et bestemt Dnsse om, hvad der kan gjøres for at forbedre Statens Tjeneres Stilling. Landstinget har, som jeg tidligere bemærkede, forladt den Tanke at sætte dette Dyrtidstillæg ind paa Finantsloven, har fuldstændig billiget den Tanke af Ministeren at forelægge Sagen i en særlig Lov, og der er jo aldeles ingen Tvivl om, at, hvis dette særlige Lovforslag var blevet vedtaget i det andet Thing, saaledes som det blev forelagt af Regjeringen, vilde det have vundet fuld Samstemning heri Thinget. Det blev ogsaa paa det Bestemteste udtalt af den Taler, som førte Ordet under nærværende Sags 1ste Behandling heri Salen, at det var det, som han principalt vilde have ønsket maatte kunne gaa igjennem. Jeg tror saaledes, at Landstinget har vist, og vil ganske vist ogsaa fremtidig vise, at det er villigt til i enhver Henseende at følge Regjeringen paa de Veie, som den anser for at være nyttige til at staffe Statens Tjenere forbedrede Vilkaar, men saa forekommer det mig ogsaa, at man paa den anden Side kunde have nogen Grund til at vente, at, naar tvivlsomme Spørgsmaal foreligger i den Henseende, Regjeringen da ikke vil holde sig tilbage, men ligesom sige os, hvad den ønsker, vi skulle stemme for, og anbefale os den Veie, vi skulle følge.